

Борисъ Василевъ

Бъдни вечеръ

Азъ помня още стаята съ полицитъ
и дървения простъ иконостасъ,
иконитъ, светцитъ и светицитъ,
кандилцето, запукало предъ насъ.

И дѣда си, застаналъ надъ трапезата
съ босилека, паничката тамякъ,
всрѣдъ стаята, съ упоенъ димъ извезена,
шепти гласътъ въ молитва замечтанъ:

— Чуй, Господи, сипи зърно възъ нивитъ,
дърветата отрунай съ тежъкъ плодъ,
пчелитъ — съ медъ! Дарувай работливитъ
съ честитъ животъ и здраве и имотъ!...

И, сякашъ чулъ, изпуква живо бъдникътъ.
Изъ стаята политатъ рой искри.
Ний трепваме. — Видъ, разбра ни Сждникътъ,
и вѣрата въ душитъ утвърди.

Отъ смѣхъ и глѣчъ потрѣпваха полицитъ.
Трапезата всрѣдъ насъ се залюлтъ ...
А вѣкъ, въ снѣга примигваха звездицитъ,
и месецътъ въ прозореца се смѣй. ...